Din scrierile celebre

VIAȚA MARELUI GARGANTUA

„Viața marelui Gargantua" este o scriere foarte veche în limba franceză. In adevăr, Rabelais (citește Rabelé), scriitor francez satiric, a trăit între anii 1495—1558.

Gargantua e dela naștere un uriaș. Mănâncă, nu cum spune o vorbă „cât șapte", ci, cel puțin, cât șapte sute ca noi. Așa, când era prunc, abia îi ajungea, ca să se sature, laptele dela șaptesprezece mii nouă sute treizeci de vaci. Și era nevoie de o mie de metri de ștofă și de pânză pentru îmbrăcămintea lui.

Rău crescut, așa cum erau mulți copii din vremea aceea, Gargantua bea dintr'un papuc, în care am putea intra și sta foarte bine zece ca noi, se tăvălea pe jos cu câinii, călărea pe cai de lemn de o mărime neobișnuită, făcuți anume, după măsura lui.

Când împlinește vârsta de șapte ani, este trimis de tatăl său la școală. Gargantua nu merse, așa cum merg toți elevii, cu cărțile în ghiozdan, ci cără în spinare o masă ce cântărea șapte mii de chilograme. Ca elev însă, este bun și silitor, tot așa cum este foarte bun la suflet. De aceea, tatăl său îl trimise la Paris, ca să învețe acolo la școlile înalte. Gargantua face drumul călare pe o iapă, așa de mare și puternică, încât rupe și prăvălește la pământ arborii cei mai groși, doar lovindu-i cu coada.

Ca să dea de veste locuitorilor din Paris despre sosirea sa, Gargantua scoate clopotele mari dela biserica „Notre Dame" (cea mai mare biserică dela Paris, închinată Maicii Domnului) și le atârnă de gâtul iepei sale. Ne închipuim lesne spaima de care au fost cuprinși locuitorii Parisului. Aceștia trimit la Gargantua pe cel mai bun și mai învățat orator al lor, ca să-l înduplece să dea înapoi clopotele. Gargantua, despre care am spus că era bun la suflet, consimte și le pune iarăși la locul lor din clopotniță.

La Paris, se pune serios pe învățătură de carte. In același timp, își îngrijește însă și de sănătate, adică de stomac. Când merge la un restaurant, mănâncă singur — și nu se satură — tot ce se gătise pentru sute de clienți, precum tot singur bea câteva butoaie de vin.

Pe când Gargantua se găsea la Paris, izbucnește un război în țara tatălui său, care îl cheamă în ajutor. Gargantua merse numai decât. însă oastea dușmană, adăpostită într'un castel întărit, îl bombardează cu tunurile.

„Ce sunt aceste muște supărătoare ? zise el, vorbind despre ghiulelele tunurilor. Dați-mi o nuia, ca să le alung".
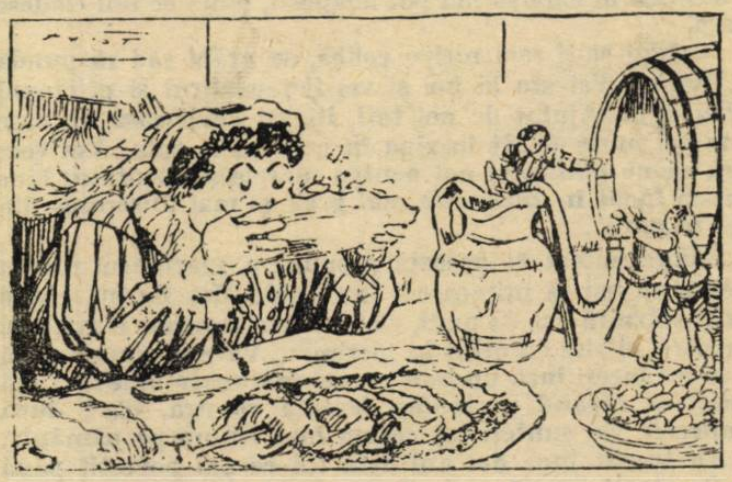
Smulse apoi din rădăcini un copac gros și prin câteva lovituri, dărâmă întregul castel. Dușmanii se predau, Gargantua îi iartă, dă prizonierilor drumul, ba le mai